



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **APS, Světlá nad Sázavou a.s.**, sídlem Nádražní 293, Světlá nad Sázavou, zastoupená Mgr. Janem Slunečkem, advokátem, sídlem Týn 640/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2025, č. j. 4195/2025-900000-24110, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 41 Af 4/2025-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně v celních prohlášeních zařadila zboží (trubky určené k výrobě stěračů) dle stanoviska k sazebnímu zařazení zboží č. j. 15370/2022-580000-21. Toto stanovisko, dle kterého žalobkyně postupovala, bylo následně shledáno nesprávným. Celní úřad pro Kraj Vysočina zahájil u žalobkyně kontrolu a dospěl k závěru, že část kontrolovaného zboží byla propuštěna do celního režimu volného oběhu na základě nepřesného popisu uvedeného v celních prohlášeních. Dodatečnými platebními výměry proto žalobkyni doměřil dovozní clo v celkové výši 646 398 Kč z důvodu nesprávného sazebního zařazení kontrolovaného zboží. Proti dodatečným platebním výměrům se žalobkyně bránila odvoláním, které

žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2024, č. j. 3259-2/2024-900000-311, zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

[2] Žalobkyně následně podáním ze dne 7. 5. 2024 požádala Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) o prominutí a vrácení doměřeného cla s odůvodněním, že nižší clo deklarovala v důsledku chyby celních orgánů. Celní úřad rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. 291264-4/2024-610000-11.3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádosti nevyhověl a částku doměřeného cla žalobkyni nevrátil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že vrácení cla je možné pouze za kumulativního splnění tří podmínek, z nichž dvě žalobkyně nesplnila. Pochybení celních orgánů mohla žalobkyně přiměřeným způsobem odhalit. Žalobkyně nebyla v dobré víře a nesplnila zákonné podmínky při deklarování údajů v celních prohlášeních.

[3] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud poukázal ve shodě s žalovaným na to, že vrácení cla je možné za současného splnění tří podmínek. Žalobkyně dle krajského soudu nesplnila třetí podmínku, neboť nebyla v dobré víře. Ta zahrnuje rovněž dodržení ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. V daném případě žalobkyně v celních prohlášeních neuvedla pravdivý a dostatečně přesný popis kontrolovaného zboží. Konkrétně v popisu zboží nevymezila, že trubky měly kruhový příčný průřez. Naopak uvedla, že trubky měly mít prolisy, ač tomu tak nebylo. Z hlediska celního zařazení popis zboží neobsahoval všechny relevantní údaje, naopak obsahoval údaje, které zboží nemělo a které byly pro účely sazebního zařazení zavádějící, což vyloučilo dobrou víru žalobkyně. Druhou nesplněnou podmínkou, kterou dovodily celní orgány, se již krajský soud pro nadbytečnost nezabýval, neboť pro zamítnutí žádosti postačovalo, že žalobkyně nesplnila byť jen jednu ze zákonných podmínek nezbytných pro vrácení cla.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že popis zboží obsažený v celních prohlášeních byl pravdivý a dostatečně přesný. Uvedení údaje o prolisech nemohlo dle stěžovatelky samo o sobě vést ke zpochybnění celního zařazení zboží. Popis zboží uvedený v celních prohlášeních odpovídal celnímu zařazení bez ohledu na to, zda trubky prolisy měly, či nikoli. Napadený rozsudek stěžovatelka považuje taktéž za nepřezkoumatelný, neboť se v něm krajský soud nezabýval všemi žalobními námitkami. Opomenutí vypořádání všech žalobních námitek dle stěžovatelky vedlo v daném případě k tomu, že nemohlo dojít ke sjednocení výkladu aplikované právní úpravy.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že stěžovatelka zboží v celních prohlášeních nepopsala dostatečně přesně a pravdivě, proto nemohla být v dobré víře. Nesplnila tak jednu z kumulativních podmínek pro vrácení doměřeného cla. Z tohoto důvodu se krajský soud již nebyl povinen zabývat další podmínkou pro vrácení dodatečně doměřeného cla.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud hodnotí, zda se krajský soud vypořádal se všemi v žalobě uplatněnými námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti považuje za prokázané, jakým skutečností nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a jaké konkrétní důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 6 Afs 194/2020-51).

[8] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud v rozsudku přezkoumatelně vysvětlil, proč se nezabýval některými stěžovatelčinými námitkami. V této souvislosti uvedl, že veškeré podmínky pro vrácení doměřeného cla je třeba splnit kumulativně, a tedy nesplnění i jen jedné z podmínek vede k zamítnutí žádosti. Krajský soud potvrdil, že stěžovatelka jednu z podmínek nesplnila, v důsledku čehož dospěl k závěru, že je nadbytečné dále hodnotit, zda (ne)splnila i podmínky další. V daném případě se tedy ze strany krajského soudu nejednalo o opomenutí, které by zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale o výslovně projevený záměr další žalobní námitku pro nadbytečnost neposuzovat (k tomu shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2024, č. j. 7 Afs 157/2023-28). Stěžovatelčiny námitky nebylo třeba vypořádat ani z důvodu sjednocování výkladu dotčené právní úpravy, která není rozporná, jak se domnívá stěžovatelka.

[9] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že spor je mezi účastníky řízení veden o to, zda v souzené věci stěžovatelka naplnila podmínky pro vrácení doměřeného cla.

[10] Podle čl. 119 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“), *v případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promine, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky:*

- a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a*
- b) dlužník jednal v dobré víře.*

[11] Dle § 1 vyhlášky č. 245/2016 Sb., k provedení některých ustanovení celního zákona, *doplňující náležitosti celního prohlášení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie pro celní, daňové a statistické účely jsou uvedeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.* V příloze č. 1, části II vyhlášky jsou podrobně rozepsány údaje vyplňované v jednotlivých kolonkách celního prohlášení. Pro kolonku 31: Nákladové kusy a popis zboží je uvedeno následující: *Popis zboží musí být dostatečně přesný pro zajištění totožnosti a zařazení do odpovídající podpoložky společného celního sazebníku.*

[12] Citovaný čl. 119 odst. 1 celního kodexu stanoví podmínky (předpoklady), které musejí být splněny pro vrácení či prominutí cla. Odkazovaná úprava celního kodexu

odpovídá původní úpravě obsažené v čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též „starý celní kodex“), dle kterého *s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení* (viz též odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 194/2020-51).

[13] Ve zmiňovaném rozsudku č. j. 7 Afs 157/2023-28 pak Nejvyšší správní soud shora uvedené závěry potvrdil: *„Celní kodex tedy stanovuje stejné hmotněprávní podmínky liberace od celní povinnosti jako starý celní kodex. Těmi jsou chyba na straně příslušných celních orgánů, kterou nemohl dlužník/povinná osoba přiměřeným způsobem zjistit, a dobrá víra dlužníka/povinné osoby, zahrnující rovněž dodržení všech platných předpisů týkajících se celního prohlášení, jak výslovně zdůrazňoval starý celní kodex“* (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Afs 276/2024-48, ze dne 26. 3. 2025, č. j. 6 Afs 159/2024-73, a ze dne 27. 3. 2025, č. j. 6 Afs 136/2024-77). V rozsudku č. j. 7 Afs 157/2023-28 Nejvyšší správní soud taktéž vyslovil, že judikatura Soudního dvora Evropské unie, která se vztahuje ke starému celnímu kodexu, je plně přenositelná i na výklad podmínek podle čl. 119 odst. 1 celního kodexu včetně závěru, že tyto podmínky musejí být splněny kumulativně.

[14] V nyní posuzovaném případě krajský soud v napadeném rozsudku náležitě odůvodnil a vysvětlil, jak posoudil skutkové okolnosti této věci a z jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala dodržení ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení, v důsledku čehož nemohla být v dobré víře. Krajský soud ve shodě s žalovaným potvrdil, že stěžovatelka v celních prohlášeních neuvedla podstatou vlastnost zboží, a sice že trubky měly kruhový příčný průřez. Naopak v popisu zboží nepravdivě uvedla, že trubky mají prolisy, ač tomu tak nebylo. Obě tyto skutečnosti přitom byly dle krajského soudu způsobily ovlivnit celní zařazení zboží. Konkrétní odůvodnění tohoto závěru obsahují body 32 až 34 napadeného rozsudku. Krajský soud tak ve shodě s celními orgány dovodil, že zboží nebylo v celních prohlášeních popsáno dostatečně přesně a pravdivě. Popis zboží neobsahoval všechny relevantní údaje rozhodné pro jeho celní zařazení, naopak obsahoval údaje, které zboží nemělo a které byly pro zařazení zboží zavádějící. To představovalo pochybení při vyplňování celních prohlášení a v důsledku toho i vyloučení dobré víry.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně zpochybňuje vliv údaje o prolisech (nepravdivě uvedených v celních prohlášeních), které trubky neměly, na celní zařazení zboží. Závěr celních orgánů a soudu, že vedle prolisů byla důvodem odlišného celního zařazení také skutečnost, kterou stěžovatelka do popisu zboží neuvedla, a sice že zboží představovalo trubku kruhového příčného průřezu, jehož tvar je důležitý právě z hlediska zařazení v rámci položky 7306 celního sazebníku (rozlišující trubky s kruhovým a jiným průřezem), stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec nezmiňuje a ve vztahu k tomuto závěru nenabízí žádnou argumentaci, která by mohla vést k věcnému přezkumu správnosti závěrů krajského soudu podrobně odůvodněných v bodech 32 až 34 napadeného rozsudku. V případě prolisů se pak stěžovatelka omezuje toliko na obecné tvrzení, že tento údaj není způsobily zařazení zboží zpochybnit, bližší argumentace (proč a z jakých důvodů

pokračování

stěžovatelka tento názor zastává) k tomuto tvrzení absentuje. Tato námitka je tak s ohledem na její formulaci na samé hraně přípustnosti. Za dané situace způsobené chybějící stěžovatelčinou argumentací tak Nejvyšší správní soud může též pouze v obecné rovině souhlasit s vyslovenými závěry krajského soudu, které stěžovatelka relevantně nezpochybnila, že při vyplňování celních prohlášení nebyly dodrženy zákonné požadavky, v důsledku čehož stěžovatelka nemohla být v dobré víře. Nedošlo tak ke splnění jedné z podmínek pro vrácení doměřeného dovozního cla dle čl. 119 odst. 1 celního kodexu. Celní orgány proto nepochybily, když stěžovatelčině žádosti nevyhověly a dodatečně doměřené clo jí nevrátily.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu